

„Na początku było Słowo...”

Rys. — Aleksandra Smolak, IC

SPIS TREŚCI

Od redakcji	3
Historia Dnia Kobiet	4
Coco Chanel – rewolucja modowa	12
Piękno	13
Przez żołądek do serca, czyli jakie cechy mężczyźni cenią w nas najbardziej?	15
Jak jest obchodzony Dzień Kobiet w różnych krajach?	16
Coś więcej na temat Marii Curie-Skłodowskiej	18
Okiem mężczyzny	19
Kobieta w okresie dwudziestolecia międzywojennego	20
Siła kobiecości	25
Krótko o otrzymaniu praw do głosowania przez kobiety w Polsce	27
Jak żyją kobiety w Etiopii?	31
Recenzja książki „Natalii 5”	34
Aforyzmy o kobietach	36
Fakty o kobietach	38

Witamy wszystkich serdecznie w marcowym wydaniu A Capito!

Kobiety od najdawniejszych czasów były uznawane za istoty słabsze i wrażliwsze od mężczyzn. W związku z tym, nigdy nie były traktowane na równi z nimi, nie miały chociażby takich samych praw jak oni. Nie przeszkadzało to jednak temu, by uważać je za symbol tajemniczości, piękna i doskonałości. Przez stulecia w literaturze i sztuce ukazywane były przede wszystkim jako żony, matki i kochanki. Z jednej strony budziły pożądanie i uwielbienie, a z drugiej zazdrość. Kobiety były natchnieniem wielu artystów, jednak dla niektórych były również przekleństwem. Stanowiły wszelkie wyjątki od reguł, gdyż jednocześnie potrafiły być czułe i okrutne, piękne i odrażające, fascynujące i zniechęcające. Julian Tuwim pisał...

A że Pan Bóg ją stworzył, a szatan opętał,
Jest więc odtąd na wieki i grzeszna i święta,
Zdradliwa i wierna, i dobra i zła,
I rozkosz i rozpacz, i uśmiech i łza...
I anioł i demon, i upiór i cud,
I szczyt nad chmurami, i przepaść bez dna.
Początek i koniec...

W ramach Kampanii Słupsk dla praw człowieka (pomysł zainspirowany spotkaniem Prezydenta Roberta Biedronia z Renatą Piątkowską - autorką książek dla dzieci poruszających ważne społecznie tematy) obecny numer jest dość wyjątkowy – wszystkie artykuły dotyczą **KOBIET** ☺ Będziecie mogli przeczytać o najważniejszych kobietach w historii, o tym, jak Dzień Kobiet jest obchodzony zarówno w Polsce jak i innych krajach, czy chociażby dowiedzieć się czegoś więcej o kobietach mieszkających w Etiopii. Ponadto znajdziecie też ciekawe fakty, aforyzmy i wiele więcej. Z naszej strony chcielibyśmy życzyć samych wspaniałości wszystkim przedstawicielkom płci pięknej pracującym w naszej szkole! Życzymy,

abyście były uśmiechnięte w dniu tak ważnego święta i abyście mimo biegu lat zawsze kochały cały świat. Pomyślności, samych pięknych dni w życiu i byście zawsze czuły się doceniane.

Kobieta jest organizmem ultradoskonałym. Potrafi się regenerować po ekstremalnie ciężkich doświadczeniach. Przetrwa wszystko.

A obok zdjęcie redaktor naczelnych w iście balowej odśłonie, dla wprowadzenia w kobiecy klimat. Bo każda z nas chce czuć się piękna, a piękno jest byciem najlepszą wersją siebie wewnątrz i na zewnątrz.

Redakcja Naczelna A Capito

Historia Dnia Kobiet

Za pierwowzór Dnia Kobiet przyjąć można obchodzone w starożytnym Rzymie Matronalia czyli święto przypadające na pierwszy tydzień marca, związane z początkiem nowego roku, macierzyństwem i płodnością. Z okazji tego święta mężowie obdarowywali swoje żony prezentami i spełniali ich życzenia, natomiast kobiety udawały się do gaju przy świątyni Junony. Składały bogini w ofierze kwiaty i modliły się o szczęście w życiu małżeńskim, zaś w domu wyprawiały

poczęstunek dla swoich niewolników. Po czasach starożytnych matronalia zaniknęły, a w ich miejsce nie pojawiło się żadne święto obchodzone wyłącznie przez kobiety. Wynika to z ich roli w społeczeństwie, a także z tego, iż nie były one traktowane na równi z mężczyznami, miały mniej praw, a nawet można powiedzieć - nie miały ich w ogóle. Nie mogły brać udziału w wyborach - chociaż były pełnoprawnymi obywatelkami. Nie mogły się uczyć - chociaż ich umysły ani trochę nie ustępowały męskiemu, a nawet nie mogły wybierać sobie mężów - decydowali za nie rodzice. Aż w końcu przyszła pora położyć temu kres, co stało się na przełomie XIX i XX wieku, kiedy odniosły największy sukces. Istnieje pewna spekulacja, iż 8 marca 1908 roku w wyniku wybuchu strajku kobiet przeciwko złym warunkom pracy oraz niskim płacom, śmierć poniosło 126 kobiet, które zostały rzekomo zamknięte w miejscu pracy, a następnie spłonęły tam w pożarze. Jednakże w dostępnych źródłach nie ma żadnego potwierdzenia, aby taki czyn miał miejsce. Być może zostały pomyłone fakty, gdyż 8 marca 1908 roku na ulicach Nowego Jorku odbył się marsz 15 tys. pracownic zakładów odzieżowych, domagających się praw politycznych i ekonomicznych dla kobiet. Zainspirowane tym marszem pracownice zakładów odzieżowych (głównie imigrantki) podjęły trzymiesięczny strajk zimą na przełomie 1909 i 1910 roku przeciwko wyzyskującym je właścicielom fabryk, tzw. "Powstanie dwudziestu tysięcy". Do pożaru natomiast doszło w nowojorskiej fabryce tekstyliów Triangle Shirtwaist 25 marca 1911 roku. Zginęło wtedy 146 osób (129 kobiet i 17 mężczyzn), z czego w większości ofiarami były żydowskie i włoskie imigrantki, w wieku od czternastu do czterdziestu ośmiu lat. Jedną z przyczyn tak dużej liczby ofiar było zamknięcie przez właścicieli większości wyjść z budynku, w tym na zewnętrzne klatki schodowe - powszechnie stosowana praktyka w tamtym czasie, mająca na celu uniemożliwienie dostania się na teren zakładu osób

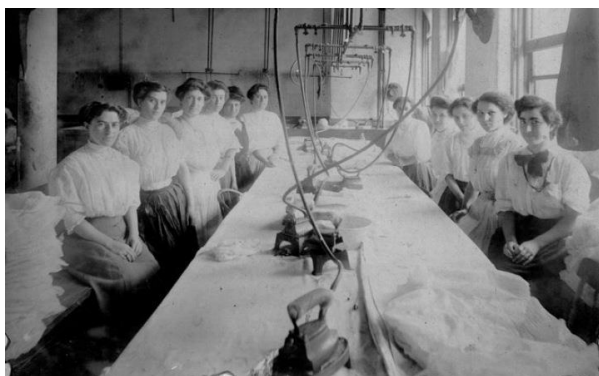
niepowołanych oraz kradzieży. W konsekwencji dwaj właściciele stanęli przed sądem oskarżeni o zabójstwo pierwszego i drugiego stopnia. Wydarzenie to przyczyniło się do powstania kilku komitetów i stowarzyszeń mających na celu poprawę bezpieczeństwa w publicznych zakładach pracy. W 1910 roku Międzynarodówka Socjalistyczna w Kopenhadze ustanowiła obchodzony na całym świecie Dzień Kobiet, który służyć miał krzewieniu idei praw kobiet oraz budowaniu społecznego wsparcia dla powszechnych praw wyborczych dla kobiet. W konferencji udział wzięło ponad 100 uczestniczek z 17 krajów, w tym trzy kobiety po raz pierwszy wybrane do Parlamentu Fińskiego. Ustanowienie Dnia Kobiet zostało przyjęte w drodze anonimowego głosowania, bez ustalania dokładnej daty jego obchodów.

19 marca 1911 roku po raz pierwszy Międzynarodowy Dzień Kobiet obchodzono w Austrii, Danii, Niemczech i Szwajcarii. Domagano się prawa kobiet do głosowania i obejmowania stanowisk publicznych, praw kobiet do pracy i szkoleń zawodowych oraz zaprzestania dyskryminacji w miejscu pracy. 25 marca tego roku wiele robotnic zginęło w pożarze fabryki Triangle Shirtwaist.

W latach 1913 i 1914 podczas Międzynarodowego Dnia Kobiet odbyły się demonstracje antywojenne. Tego dnia święto było obchodzone po raz pierwszy w Rosji. Wiece odbyły się tam w ostatnią niedzielę lutego, co według kalendarza gregoriańskiego miało miejsce 8 marca. Tego dnia Dzień Kobiet obchodzony był w również innych krajach.

W 1917 roku kobiety w Rosji zorganizowały strajki i protesty pod hasłem "chleb i pokój". Cztery dni później abdykował car, a rząd tymczasowy przyznał kobietom prawa wyborcze. Po rewolucji październikowej, feministka bolszewicka Aleksandra Kołłontaj przekonała Lenina do ustanowienia tego dnia oficjalnym świętem w Rosji. Stało się

tak, ale do 1965 roku był to normalny dzień pracy. 8 maja 1965 roku dekretem Prezydium ZSRR Międzynarodowy Dzień Kobiet ustanowiono dniem wolnym od pracy "w celu upamiętnienia zasług kobiet sowieckich w budowie komunizmu, w obronie ojczyzny podczas wielkiej wojnie ojczyźnianej, ich heroizm i bezinteresowność na froncie i na tyłach, a także zaznaczyć duży wkład kobiet w umacnianie przyjaźni między narodami i walkę o pokój."

Pracownice nowojorskiej fabryki tekstyliów Triangle Shirtwaist

Demonstracja sufrażystek w Nowym Jorku, 6 maja 1912 r.

COCO CHANEL – REWOLUCJA MODOWA

Gabrielle Bonheur Chanel o pseudonimie Coco była światowej sławy projektantką mody.

Ikona paryskiej mody, Coco Chanel, zmarła 45 lat temu. Pozostała po niej "mała czarna", sznury pereł, fryzura na pazia, zapach Chanel No. 5 i wciąż żywa legenda. Coco Chanel zrewolucjonizowała świat mody. Uwolniła kobiety z krępujących gorsetów i długich Sukien. Niewygodne wielkie kapelusze – rzeźby zamieniła na słomkowe marynarskie cacka. Zamiast naturalnych kamieni i klejnotów podarowała kobietom kostiumową, sztuczną biżuterię. Coco Chanel nie miała łatwego życia, mimo to osiągnęła ogromny sukces.

Burzliwe życie (była uzależniona od narkotyków, a przez całe dorosłe życie wielokrotnie podkreślała swoje antysemickie poglądy,

podejrzewana była również o działanie na rzecz niemieckiego wywiadu w 1945 roku) i ogromny sukces czynią z niej jedną z najciekawszych kobiet XX wieku. Coco Chanel to nie tylko projektantka, to była kobieta tamtej epoki. Była niezwykle nowoczesną kobietą w latach 20. i 30.

Gabrielle Bonheur Chanel urodziła się 19 sierpnia 1883 roku w małym miasteczku Samur. Miała 11 lat, gdy zmarła jej matka i Coco Chanel trafiła do przyklasztornego sierocińca. Tutaj siostry nauczyły ją szyc i jak się później okazało namaściły Coco Chanel, która stała się przyszłą rewolucjonistką mody. Młoda Coco Chanel wyróżniała się spośród innych francuskich panien. Stroje Chanel zawsze były proste i gustowne; często sięgała po elementy garderoby męskiej jak np. krawaty. Chanel adorowało bardzo wielu mężczyzn. Jednym z nich był Etienne Balsan, oficer piechoty. Ich znajomość zakończyła się niechcianą ciążą, którą Coco Chanel usunęła. Zabieg został niestety źle przeprowadzony i z tego powodu do końca życia była bezpłodna - był to jej największy dramat, z którym nigdy się nie pogodziła.

W 1913 roku Coco Chanel otworzyła w Paryżu swój pierwszy sklep z kapeluszami i ubraniami. Zawsze stawiała na prostotę. Również w kolekcji odzieży Chanel proponowała styl, który w jej czasach uchodził raczej za sportowy. W 1919 roku, już popularna, założyła dom mody (przy Rue Cambon) pod marką Chanel. Proponowany przez nią na bazie dzianin styl a la "skromna panienska" przyniósł szybko zainteresowanie bogatych i wpływowych klientek, zmęczonych obowiązującym wygorsetowanym stylem.

Ogromnym sukcesem okazały się jej pierwsze perfumy - Chanel no.5 - które na rynek trafiły w 1922 roku i od tego czasu znajdują się w czołówce najpopularniejszych zapachów świata.

Coco Chanel nie tylko czerpała sporo z mody męskiej, ale także wiele zawdzięczała związkom z interesującymi mężczyznami. Coco Chanel pozostała niezamężna. Zmarła w wieku 88 lat, 10 stycznia 1971 roku, w Paryżu.

Jest autorką wielu powiedzeń często cytowanych przez współczesnych znawców mody. Oto kilka z nich:

1. Nie ma kobiet brzydkich – są tylko kobiety zaniedbane.
2. Moda przemija, styl pozostaje.
3. Moda, w której nie można wyjść na ulicę, nie jest modą.
4. Moda nie powinna rodzić się na ulicy.
5. Moda – to co dziś ładne, ale za kilka lat będzie brzydkie. Sztuka – to co dziś brzydkie, ale za kilka lat będzie ładne.
6. Kobieta nazywa sukcesami wszystkie swoje kapitulacje.
7. Sukces osiągamy dzięki temu, czego nas nigdy nie uczono.
8. Przemilczenia dzielą bardziej niż nieobecności.
9. Aby być niezastąpionym zawsze trzeba być odmiennym.

20 PRZYKAZAŃ STYLU WEDŁUG COCO CHANEL

1. Zawsze lepiej być ubraną trochę za mało, niż trochę za bardzo.
2. Luksus musi być wygodny, inaczej nie jest luksusem.
3. Kiedy powinniśmy używać perfum? Wtedy, kiedy chcemy być pocałowane.
4. Kobieta w dobrych butach nigdy nie jest brzydka.
5. Nędzna sukienka sprawi, że zapamiętają sukienkę. Nienaganna – że zapamiętają kobietę.
6. Prostota jest kluczem do elegancji. Im suknia jest droższa, tym staje się uboższa.
7. Kolor czarny detronizuje wszystko.
8. Natłok kolorów odbiera kobiecie całą oryginalność.
9. Wszystko zależy od barków. Jeśli sukienka nie leży na nich dobrze, to nigdy nie będzie.
10. Nie każda kobieta jest Wenus, nie należy jednak nic ukrywać; to, co staramy się zamaskować, będzie tylko jeszcze bardziej rzucać się w oczy.
11. Wszystko, co wydłuża szyję, jest piękne
12. Ekstrawagancja zabija osobowość.
13. Kobieta, która się starzeje, musi podążać za modą; tylko młoda kobieta może być modna na swój sposób.
14. Kontrast kolorów jest znośny tylko na scenie, na mieście żadna kobieta nie jest do tego wystarczająco piękna.
15. Z suknią, w której wychodzi się na 10 minut, można sobie pozwolić na wszystko. Zatrzymać ekstrawagancką kreację na cały wieczór to katastrofa.
16. Spójrz na kobietę w sukience: jeśli nie ma kobiety, nie ma też sukienki.

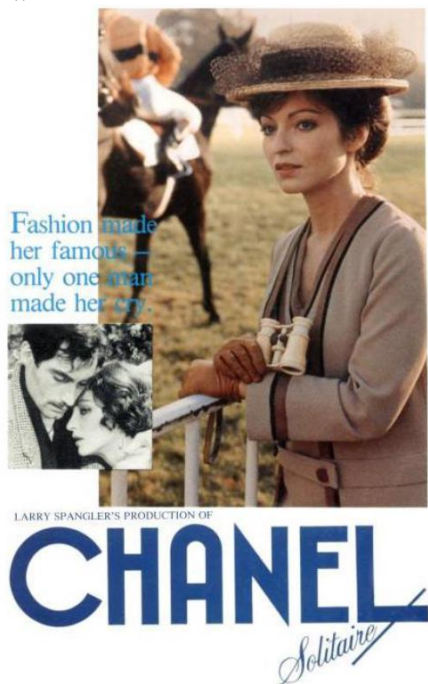
17. Bardzo ładna biżuteria skłania mnie do myśli o zmarszczkach, obwisłej skórze, matronach, kościstych palcach. Cieszy mnie bardzo biały kolczyk na bardzo śniadym płátku ucha.
18. Lepiej podążać za modą, nawet jeśli jest brzydka. Oddalać się od niej jest równoznaczne ze stawianiem się postacią śmieszną.
19. Czarny i biały – oba kolory są pięknem absolutnym. To perfekcyjne połączenie. Ubierzcie kobietę na bal na biało albo na czarno, nie będzie widać nikogo innego.
20. Mężczyźni uwielbiają pokazywać się z kobietami ubranymi dobrze, ale nie ostentacyjnie. Jeżeli właśnie tak wygląda ich towarzyszka, wolą zostać w domu.

FILMY O COCO CHANEL

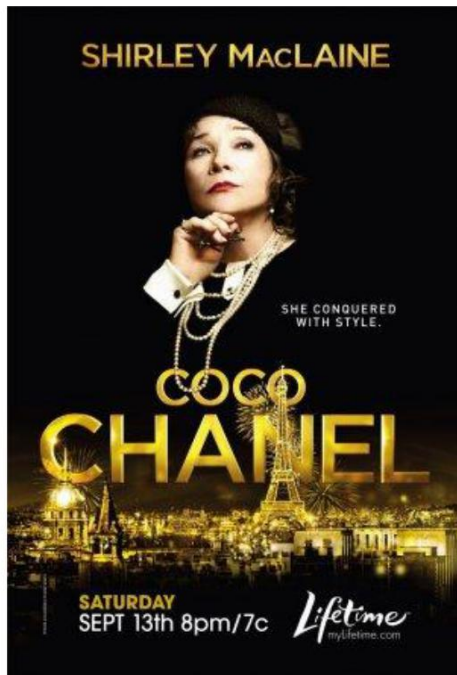
Jako pierwsza wcieliła się w Coco Chanel Katherine Hepburn w musicalu "Coco" wystawianym przez Mark Hellinger Theater w Nowym Jorku na Broadwayu. Sztuka opowiadała o życiu Chanel w 1953 i 1954 r.

Również kolejną Chanel jest Marie - France Pisier w „Chanel - Solitaire” z 1981 roku.

Schirley MaClaine i Barbara Bobulova w "Coco Chanel" z 2008 r.

Rok 2009 to kolejne wejścia na ekrany wspaniałych filmów:

Audrey Tatou w
"Coco avant Chanel"

Anna Mouglalis w
*"Coco Chanel et Igor
Stravinsky"*.

Natalia Sobisz, IID
Patrycja Bogdanowicz, IID

Piękno

Najczęściej pojęcie piękna jest ujmowane jako podstawowa kategoria estetyczna wartościowana dodatnio. Jest też nauka o pięknie - estetyka - i w niej piękno jest kategorią nadrzędną wobec innych. Myśląc o pięknie, mamy na uwadze takie komponenty, jak: proporcja kształtów, harmonia barw, dźwięków. To wszystko stanowi o tym, że coś zachwyca. Kategoria piękna jest też ściśle związana z kategorią dobra. Musi ze sobą nieść również wartości moralne.

Od zarania ludzkiej cywilizacji człowiek poszukiwał piękna. Dowodem może być starożytna płaskorzeźba widniejąca na grobowcu Ptahhotepa, gdzie faraon przedstawiony jest podczas pielęgnacji stóp. Kolejnym przykładem jest piękna Kleopatra, malująca sobie oczy barwnikami z naturalnych minerałów. Bywało (np. w XVIII w.), że potrzeba osiągnięcia

piękna doprowadzała ludzi nawet do śmierci. Róż do policzków wytwarzano

nieraz z rtęci albo siarki. Wiek później nastała moda na szczupłą talię i kobiety niemiłosiernie ścisnęły się gorsetami wzmacnianymi fiszbinami i stalowymi drutami, by osiągnąć wymarzoną wiotkość w pasie. Takie zabiegi niemal całkowicie uniemożliwiały oddychanie...

Również od zarania dziejów trwały dyskusje nad definicją piękna - co nim jest? Platon pisał, że "Wszystko, co dobre, jest piękne", poeta John Keats, że "Piękno jest prawdą. Prawda jest pięknem.", a Anatol France,

że "Piękno jest wyrazistsze od samej prawdy". W średniowieczu pokazywano tę kategorię estetyczną w jeszcze inny sposób - prawdziwe piękno widzieli średniowieczni jedynie w Bogu i Jego otoczeniu. To, co znajdowało się daleko od Niego, czyli ludzie, zwierzęta, rzeczy, pojmowane było jako niedoskonałe, więc brzydkie, szkaradne. Nie dały porównać się z Bogiem - pięknem skończonym i jedynym. Obraz takiej hierarchii można zaobserwować na tryptyku Hansa Memlinga pt. „*Sąd ostateczny*”.

W jeszcze innej, odległej nam kulturze chińskiej w imię obowiązującego kanonu piękna małym dziewczynkom obwiązywano stopy, by były jak najmniejsze. Dziś jest to już zakazane, gdyż takie zabiegi prowadziły

do deformacji stopy, jej podbicia i powodowało charakterystyczny dla ówczesnych Chinek sposób chodzenia. Z kolei Eskimoski zmuszano, by nosiły buty, do których dostawał się śnieg. Ich krój zmuszał przy chodzeniu do kołysania biodrami, co Eskimosi uważali za atrakcyjne. Dalej - w plemieniu o nazwie Txikao mężczyźni zdobią swe ciało cętkami po to, by jego wygląd przypominał jaguara. Męska część ludu Huli przed plemiennym świętem "sing - sing" starannie maluje twarze - to oni są przykładami piękna, nie kobiety. Mężczyźni kultury zachodu znani są z tego, że preferują kobiety o gładkiej skórze, szeroko rozstawionych oczach, pełnych ustach,

zgrabnym nosie i krągłych kształtach. Takie cechy mówią bowiem o pięknie, młodości, świeżości, płodności i zdrowiu. Jedno z tekszańskich miasteczek funduje absolwentkom szkoły powiększanie biustu. Z kolei mężczyzna powinien być dobrze zbudowany, czyli - mocno umięśniony.

Co mówią liczby? W ostatnim roku w USA wydano 19 miliardów dolarów tylko na kosmetyki i inne środki do pielęgnacji. Perfumy i akcesoria do makijażu pochłonęły 12 miliardów dolarów, a na zrzucanie zbędnych kilogramów ludzie wydali 20 miliardów. Są to koszty ogromne, przekraczające czasem ludzkie wyobrażenie. Jednak są tylko dowodem na to, że poszukiwanie ideału piękna i chęć naśladowania go nie ustały ani na chwilę.

Cyprian Kamil Norwid pisał: "Bo piękno na to jest, by zachwycać". Według św. Tomasza z Akwinu są trzy warunki piękna: po pierwsze piękne jest to, co nie ma skazy - jest więc pełne i doskonałe. Po drugie piękne, czyli odznaczające się współgraniem wszystkich elementów składowych, inaczej - harmonia i proporcja. Po trzecie piękno musi błyszczeć, to, co piękne jest błyszczące, pełne blasku.

Proste myślenie podpowiada, że piękno to także dobro, które tkwi w samym człowieku, to, jak się zachowuje, jakie są jego czyny, myśli i stosunek do bliźniego. Piękno tkwi jednak także w naszej zewnętrznej „warstwie” - czyli to, jaki mamy gust, jak wyrażamy swoje emocje. Bo w końcu istnieją dwie teorie piękna: jedna mówi o pięknie subiektywnym, które odkrywa się we wnętrzu rzeczy, a druga mówi o pięknie obiektywnym, dostrzeganym dla wszystkich, które zawsze widać na zewnątrz.

Na koniec należy jeszcze powiedzieć, że piękno, prócz tego, że jest dobre,

przynosi człowiekowi wiele korzyści. Ludzie piękni, uważani za atrakcyjnych, więcej zarabiają, łatwiej pną się po szczeblach sukcesu, są łatwiej zauważani, lżej karani, uważani są za bardziej otwartych. Piękno posiada więc swoją rolę, określoną funkcję w życiu człowieka. Tak uważał też Don Symons: "Piękno nie jest żadną fanaberią. Piękno ma swoje znaczenie. Piękno jest funkcjonalne".

*Karol
Krupiniewicz, IIB*

Przez żołądek do serca, czyli jakie cechy mężczyźni cenią w nas najbardziej?

To, co mężczyźni kochają w kobietach tak na dobrą sprawę nie ma nic wspólnego z wyglądem, rozmiarem biustonosza czy długimi nogami. W zasadzie tylko nasze pierwsze wrażenie opiera się na wyglądzie, dlatego jest on istotny, jeśli chce się mężczyznę sobą zainteresować. Jednak wcale nie jest on najważniejszy. Okazuje się, że mężczyźni nie chcą spędzić całego życia z woskową lalą, która potrafi tylko wyglądać. Oczekują oni czegoś więcej. Co

więc mężczyźni cenią najbardziej? Jakie cechy kobiet są przez mężczyzn najbardziej pożądane?

Przez żołądek do serca. Czy to jest wciąż aktualne? Przecież mówi się, że najlepszą kucharką dla każdego mężczyzny jest jego mama lub babcia. Nie musi tak być! Nie ma chyba mężczyzny, który nie lubi dobrze zjeść, maże warto więc postarać się, aby doszkolić swoje umiejętności kucharskie. Mężczyźni uwielbiają kobiety, które potrafią gotować, lub które są gotowe opanować tę sztukę do perfekcji specjalnie dla nich.

Każdy mężczyzna czuje się lepiej, wiedząc, że jego kobieta jest zawsze gotowa i chętna do negocjacji i szukania najlepszego rozwiązania dla obojga. Dla mężczyzny nie ma nic gorszego niż partnerka, która ślepo za nim podąża lub nieustannie narzuca mu swoje

rozwiązania. Dlatego mężczyźni tak bardzo cenią sobie kompromisowość.

Pokochaj jego pasję! Warto mieć wspólny punkt odniesienia. Mężczyzna widzi wtedy, że poświęcamy mu swoją uwagę. Mimo tego, że nie kręcą nas mecze piłki nożnej, czy skoki narciarskie warto wspólnie usiąść przed telewizorem, może da się do tego przekonać?

Kobiety opiekuńcze! Mężczyzna naprawdę potrzebuje wiedzieć, że jego kobieta troszczy się o niego i chce o niego dbać, opiekować się nim, na przykład, gdy jest chory, zaskakiwać go od czasu do czasu, słuchać, gdy mówi – okazywać mu swoje zainteresowanie. Trzeba jednak pamiętać, aby nie przesadzać i nie starać się go wyręczać we wszystkim, bo to nie o to w tym chodzi.

Mężczyźni cenią kobiety pewne siebie, znające swoją wartość. Nie należy więc chować się w kącie i pograżać w swoich kompleksach. Mężczyźni i tak ich nie dostrzegą, dopóki im o nich nie powiemy. Każda kobieta powinna zdawać sobie sprawę z tego, że jest piękna taka, jaka jest, że zasługuje na dobre traktowanie i wszystko, co najlepsze. Chodzi o to, żeby była szczęśliwa sama ze sobą. Trzeba tylko pamiętać, żeby ta pewność siebie nie zaczęła być dominująca.

Wierzcie lub nie, ale żaden mężczyzna nie będzie nudził się z piękną zewnętrzną kobietą przez całe życie. Taki związek raczej nie ma wielkiej, świetlanej przyszłości. Jeśli zapytasz mężczyznę, co najbardziej w Tobie ceni, na pewno nie skupi się na walorach

zewnętrznych, a przynajmniej nie tylko

*Natalia Kempa,
II B*

Dzień kobiet na świecie

Dzień Kobiet to święto znane chyba wszystkim Polakom. Kwaciarnie notują wówczas rekordową ilość sprzedanych kwiatów, co z pewnością świadczy o tym, że dla mężczyzn ważne jest to, aby podczas tego święta, podziękować i docenić panie, które znajdują się w jego otoczeniu. Wielu z nich sądzi również, że to typowo polskie święto, wywodzące się z naszego kraju i obchodzone tylko tutaj. Nic bardziej mylnego! Dzień Kobiet obchodzony jest w wielu krajach na świecie.

Europa

WŁOCHY

We Włoszech Dzień Kobiet obchodzony jest bardzo hucznie. Jak na ten kraj przystało, mieszkańcy do obchodów przygotowują się duże wcześniej. Miasta zostają oklejone plakatami i ulotkami przypominającymi o tymże święcie. Ciekawostką jest, że w tym dniu również Panie wręczają sobie wzajemnie podarki - swoim siostrom, koleżankom, matkom, znajomym.

PORTUGALIA I RUMUNIA

Rumunia i Portugalia dostarczają możliwości hucznego świętowania, ale wyłącznie w kobiecym gronie. Organizuje się tam szereg przyjęć i obiadów, na które wstęp mają tylko przedstawicielki płci pięknej. Dodatkowo w Rumunii święto to jest równoważne z dniem matki, dlatego dzieci obdarowują też swoje matki i babcie.

BIAŁORUŚ I UKRAINA

Ukrainie i Białorusi dzień ten jest dniem wolnym od pracy. Na Białorusi święto to ma dla pań również materialny wymiar, gdyż otrzymują w pracy premię.

Azja

WIETNAM

Dla Wietnamczyków jeden Dzień Kobiet to stanowczo za mało. W tym kraju obchodzony jest on aż dwukrotnie! Przypada na dni 8 marca i 20 października. Popularnym prezentem w Wietnamie są goździki.

CHINY

Chiny, które są bardzo zapracowanym krajem, dają kobietom możliwość skorzystania z dnia wolnego od pracy. W sklepach natomiast pojawiają się specjalne zniżki i promocje, umożliwiające dziewczynom sprawienie sobie zakupowej przyjemności.

ARMENIA

Inaczej jest w Armenii, gdzie jako tako nie istnieje Dzień Kobiet, bo czas świętowania przedłużony został tam do miesiąca. Kiedy upadł Związek Radziecki, przestano celebrować Międzynarodowy Dzień Kobiet. Jako alternatywę ustanowiono Święto Piękna i Macierzyństwa przypadające na dzień 7 kwietnia. Pojawiające się spory odnośnie tego, kiedy powinno się obchodzić ten dzień zaowocowały tym, że postanowiono czcić kobiety aż do 7 kwietnia!

IRAN

Przeciwieństwem może być tu Iran, gdzie świętowanie jest stanowczo zabronione. Swego czasu było głośno o tym, że tamtejsza policja pobiła i przesłuchiwała ponad sto osób, które chciały świętować i zaplanowały szereg uroczystości

ROSJA

Gałązki Akacji srebrzystej są bardzo popularnym prezentem wręczanym kobietom w czasie ich święta. Najczęściej obdarowuje się w ten sposób

Rosjanki.

*Maria Szramiak,
IID*

"Rad nie powinien wzbogacić nikogo. Należy do wszystkich ludzi."

Maria Skłodowska-Curie

Maria Salomea Skłodowska-Curie, znana jako nadzwyczajny fizyk i chemik, dwukrotna laureatka Nagrody Nobla w 1903 i 1911 roku, lecz wiele faktów z życia Marii, dla większości z nas wciąż pozostaje mało znanymi. Przedstawiamy kilka interesujących faktów o tej niesamowitej kobiecie:

- Albert Einstein mówił o niej, że była jedynym człowiekiem niezepsutym przez sławę. Mimo swojej ogromnej wiedzy Maria Skłodowska-Curie pozostała osobą skromną i pracowitą. Jej siła woli oraz otwarty umysł doprowadziły ją na francuską Sorbonę, gdzie była pierwszą kobietą-profesorem.
- Jako jedyny naukowiec, Nagrodę Nobla otrzymała w dwóch różnych dziedzinach nauk przyrodniczych. Była niesamowita!
- Po śmierci swojego męża Piotra, Maria Skłodowska-Curie przejęła władzę nad laboratorium, w którym wcześniej pracowała jako podwładna męża. To zapewniło jej renomę samodzielnej badaczki. Niestety, dobrą opinię przyćmił bardzo głośny, jak na ówczesne czasy, romans z Paulem Langevinem.
- Maria Skłodowska-Curie miała ponoć odrzucić religię już jako nastolatka. Na jej postawę wpłynęła śmierć matki, którą straciła jeszcze jako dziewczynka. Jako osoba nie wierząca, Maria nie zdecydowała się na ślub kościelny. Ślub z Piotrem Curie był wyłącznie ślubem cywilnym.
- Była jedną z pierwszych kobiet, które zdobyły prawo jazdy. Podczas I wojny światowej Maria Skłodowska-Curie pracowała jako szefowa wojskowej komórki medycznej. Wtedy właśnie zdecydowała się na zrobienie prawa jazdy, by móc prowadzić jeden z 20 samochodów z aparatami Roentgena i docierać do rannych.

- Gdy w połowie lat 90-tych XX wieku rodzina noblistki postanowiła przekazać jej prywatne dzienniki i zapiski paryskiej Bibliotece Narodowej okazało się, że ich radioaktywność jest na tyle wysoka, że wymagała ona dwóch lat zabiegów dezaktywujących.

Daria Krętkowska, Kinga Kowalik II

OKIEM MĘŻCZYZNY – BRAK KOBIET

Co by było, gdyby kobiety zniknęły nagle z naszego życia? Ciekawe pytanie. Na pewno nie musielibyśmy znosić codziennych zmian nastroju bądź niezdecydowania „Ubrać tę sukienkę czy tę? A może lepiej pójść w spodniach? Albo nie, założę coś innego.”. Również nie musielibyśmy czekać wiecznie aż kobieta w końcu wyjdzie z łazienki (choć w dzisiejszych czasach facet potrafi niekiedy dłużej siedzieć w łazience niż kobieta), albo wyciągnie coś ze swojej czarnej dziury zwanej torebką. Jednak z drugiej strony musielibyśmy się usamodzielniać, no bo, kto ugotuje nam coś przepysznego, zadba o nas, kto urodzi dzieci, a nawet jeśli będzie to możliwe bez kobiet, to kto je wychowa, kto również zostanie z nami do końca naszego życia? Również brak kobiet oznaczałby prawdopodobną walkę samców alfa, która skończyłaby się tak:

Także brak kobiet byłby czymś na pewno nieprzyjemnym. Dlatego też szanujemy je i dziękujemy za to, że z nami wytrzymują.

Michał Polechoński, IID

Postać kobiety w okresie międzywojnia

Po I Wojnie Światowej zmieniły się znacznie relacje w społeczeństwie pomiędzy kobietami a mężczyznami. Co prawda już w II połowie XIX wieku narodził się ruch sufrażystek, domagających się praw wyborczych dla kobiet, to jednak w czasie dwudziestolecia międzywojennego ich znaczenie znacznie wzrosło. W czasie walk kobiety musiały zastąpić swoich walczących na frontach mężów w fabrykach, zaczęły zawodowo pracować, zarabiać pieniądze. Często utrzymywały cały dom, opiekowały się mężczyznami, którzy nierzadko wracali z wojen jako kalecy, niezdolni do pracy zarobkowej. Wobec takiej sytuacji zmieniło się także prawo. W niektórych państwach przyznano kobietom prawo wyborcze: w 1918 roku nastąpiło to w Wielkiej Brytanii, Austrii, Kanadzie i Irlandii. Rok później dostały to prawo także Holenderki, mieszkanki Luksemburga i Niemki.

Kobieta była bohaterką utworów literackich od początków dziejów literatury. Kobieta jest tam przedstawiana jako żona, matka, przedmiot męskich uwielbień i zachwyty, ale również jako źródło miłosnych cierpień. Jej rola w życiu społecznym politycznym i kulturalnym ulegała zmianie w miarę upływu czasu. Coraz częściej spódnice zaczęły panie zastępować spodniami. Przyczyna była dość prozaiczna: pracując godzinami zarobkowo, a potem jeszcze opiekując się domem, wybrały to, co wygodniejsze. W wolnym czasie coraz więcej czasu panie poświęcały na rewie mody, tańce rozrywkowe.

Prawdziwa rewolucja narodziła się tak naprawdę w 1915 roku, kiedy to legendarna postać, jaką jest Coco Chanel, wylansowała strój sportowy jako idealne ubranie do pracy. Założenie to w bardzo krótkim czasie zmieniło myślenie wielu milionów kobiet na całym świecie.

W obliczu wojny i związanych z nią trudności, kobiety musiały wykazać się pomysłowością, żeby dogonić trendy. Dlatego też pręły, przerabiały, obcinały, farbowały, łątały wszystko, co się dało, żeby nie musieć wydawać pieniędzy na modny wygląd.

W pierwszych powojennych latach kobieca talia zaczęła przesuwac się znacząco w dół, modne długości zmieniały się z sezonu na sezon. Suknie i spódnice coraz bardziej się skracały, a w sezonie 1924-25 opinię publiczną zszokowała ukazująca się łydka, a w tańcu nawet kolano.

W czasach 20-lecia międzywojennego prym wiodła chłopięca sylwetka – charakteryzowała się małymi piersiami i wąskimi biodrami, najbardziej pożądane były kobiety o figurze współczesnych top modelek.

Najodważniejsze panie w latach 20. sięgnęły po szminkę, lakier do paznokci, czarny tusz do rzęs i taki też ołówek do oczu. Modny wśród bohemy zrobił się, skandalizujący według wielu, zwyczaj palenia

papierosów. Palaczki doczekały się modnej oprawy swojego nałogu – ozdobnych, długich cygaretek.

Słynnymi kobietami okresu międzywojennego były:

„Siostry syjamskie” - Kossakówny

Krakowska cyganeria mówiła o Kossakównach „siostry syjamskie”, bo zawsze pokazywały się razem, zawsze podobnie ubrane, umalowane, uczesane: siostry Kossak, Maria i Magdalena. Obie panie przeszły do historii literatury jako Maria Pawlikowska-Jasnorzewska i Magdalena Samozwaniec. Pierwsza związała się z poezją miłosną, druga z satyrą.

Maria Pawlikowska-Jasnorzewska

(1891-

1945), zasłynęła jako autorka wierszy, których w wyjątkowy sposób mówiła o uczuciach. Jej utwory do dziś cieszą się dużą popularnością. Na ich podstawie powstało wiele piosenek śpiewanych m.in. przez Ewę Demarczyk czy Czesława Niemena.

Magdalena Samozwaniec, jest to pseudonim artystyczny pisarki Magdaleny Niewiadomskiej (1894-1971) – siostra poetki Marii Pawlikowskiej i córki malarza Wojciecha Kossaka. Do jej najbardziej znanych utworów należą

powieści „Maria i Magdalena” oraz „Na ustach grzech” – parodia ckliwych romansów.

Zofia Nałkowska (1884 - 1954) polska pisarka, publicystka i dramatopisarka. Zadebiutowała w 1898 na łamach "Przeglądu Tygodniowego" jako poetka. W 1906 ogłosiła powieść Kobiety.

I oto jest temat: mężczyźni! Ach, jeszcze raz można o tym pomówić do syta! Wystarczy młody, ładny buziak, żeby opuścić żonę, z którą przeżyło się dwadzieścia lat, żeby opuścić dorastające dzieci. Mężczyzna! Jakiś niższy gatunek ludzi, rodzaj zwierząt, które należy opanowywać, ujarzmić, tresować, które trzeba umieć trzymać. Poświęca się temu całe życie, całą inteligencję uczucia, całą przemyślność instynktu, stwarza się nową dyscyplinę psychologiczną, pełną wskazań, norm i paragrafów - NA PRÓŻNO.

Maria Kuncewiczowa z domu Szczepańska (1895 – 1989) - polska pisarka. Studiowała literaturę i muzykę w Krakowie, Warszawie i Paryżu. Publikowała m.in. na łamach tygodnika Bluszcz. Debiutowała w 1926 szkicem historycznym Tseu-Hi, władczyni bokserów.

Jej najbardziej znane dzieło to „Cudzoziemka”

Aleksandra Orlicka,
IID

SIŁA *kobiecości*

Przez setki lat świat dzielił ludzi na lepszych i gorszych, choćby na podstawie koloru skóry, wyznania czy płci. Ci gorsi mieli mniejsze prawa i trudniejsze życie, a wśród nich – kobiety. Feminizm to szerokie pojęcie, wielu także źle je interpretuje. To nie jest złe słowo. To ideologia, ruch, który stara się walczyć z podziałem na „lepszych” i „gorszych”, stara się dążyć do równouprawnienia. To nie jest protest przeciwko kobiecości, zakaz przepuszczania kobiet w

drzwiach, czy walka z płcią przeciwną. Feminizm to sprzeciwianie się narzucaniu roli społecznej kobietom, to walka z poglądem, że ludzie powinni mieć różne prawa w zależności od płci.

Historia walki kobiet o równouprawnienie ma ponad 200 lat. Jedną z pierwszych kobiet, która nie bała się wyrazić tego, jak się czuje i co myśli, była Mary Wollstonecraft. W XVIII wieku ruchy rewolucyjne ogarnęły Europę, zaczynając od rewolucji francuskiej pod hasłem: „wolność, równość i braterstwo”. Kobiety jednak nadal nie miały tych praw. Wtedy Mary Wollstonecraft napisała książkę „Wołanie o prawa kobiety”, którą uznano za niestosowną i niebezpieczną. W roku 1793 Olimpia de Gouges napisała Deklarację Praw Kobiety i Obywatelki, skończyła na szafocie. Ruch sufrażystek rozwijał się w XIX wieku. Kobiety walczyły głównie o prawa wyborcze i możliwość edukacji.

Demonstracje były często brutalnie tłumione i dopiero I wojna światowa przypieczętowała konieczność nadania im tej możliwości.

Jako pierwsze na świecie zagłosowały mieszkanki stanu Wyoming (1869), a wszystkim Amerykankom przyznano to prawo w 1920 roku. W 1918 roku, wraz z Polkami, prawo wyborcze uzyskały Niemki, Angielki i mieszkanki Luksemburga.

Jako ostatnim w Europie prawa wyborcze przyznano Szwajcarkom (w 1970 roku), Portugalkom (1974) i mieszkankom Liechtensteinu (1984). W 2005 roku praw wyborczych doczekały się obywatelki Kuwejtu.

Dziś, po ponad dwóch wiekach walki o przyznanie kobietom takiego samego statusu człowieczeństwa, mają one prawo sprawować władzę wspólnie z mężczyznami. Najtrudniejsza jest walka ze stereotypami i zmianą ludzkiej mentalności.

Pierwsze skojarzenia na słowo „feministka” jakie przychodzą nam do głowy to niezbyt atrakcyjna kobieta, nieznosząca mężczyzn i pałająca nienawiścią do patriarchalnego świata. Nic bardziej mylnego. W Polsce pierwszymi działaczkami ruchów feministycznych były pisarki Zofia Nałkowska, Eliza Orzeszkowa i Maria Konopnicka. Obecnie?

Przedstawicielkami feminizmu są inteligentne, świadome i piękne kobiety. To sławna modelka Anja Rubik, to Martyna Wojciechowska, która w swoich programach i książkach ukazuje realia życia kobiet na całym świecie, to aktorka Maja Ostaszewska czy dziennikarka Agata Młynarska. Na świecie zdeklarowanymi feministkami są takie kobiety jak Emma Watson, Beyoncé, Angelina Jolie, lecz także może wśród nas mniej znane Chimamandy Ngozi Adichie (znana autorka książek, jej esej „Każdy powinien być feministką” powstał po jej słynnym wystąpieniu na TED talk (pod tą samą nazwą), które zostało obejrzane przez ponad 2 miliony osób, czy Malala Yousafzai (ur. 1997r. (!!!) pakistańska działaczka na rzecz praw kobiet, zwłaszcza na rzecz ich prawa do nauki, laureatka Pokojowej Nagrody Nobla). Nawet były prezydent Stanów Zjednoczonych, Barack Obama zadeklarował, że jest feministą i wszyscy mężczyźni również powinni nimi być, a w jednym z wywiadów podkreślił, że nominacja Hillary Clinton na prezydenta

Stanów Zjednoczonych jest historyczną chwilą dla wszystkich amerykańskich kobiet. „Niezależnie od politycznych poglądów, to jest przełomowy moment dla Ameryki. To jest tylko jeden z kolejnych przykładów, jak daleko kobiety dotarły w drodze do równouprawnienia” – powiedział.

Feminizm, obecnie często tak źle kojarzony, pełen stereotypów i niesłusznie przyczepionych „łatek” jest pięknym sposobem na ukazanie siły kobiet, ich odwagi i determinacji. Ich walki o równe prawa, równe traktowanie oraz równe i godne życie. Kobiety od wieków zmieniają historię, dokonują rzeczy wielkich, osiągają sukcesy. Świat bez nich byłby szary, smutny i nijaki, a na pewno, nie byłby taki sam, jak teraz. Nie zapominajmy, że przyszłość również jest kobietą.

*Izabela Lulińska,
IID*

Krótko o otrzymaniu praw do głosowania przez kobiety w Polsce.

Polska była jednym z krajów, które otrzymały prawo głosowania bez względu na płeć razem z Litwą, Niemcami, Austrią, Mołdawią, Azerbejdżanem i Armenią w 1918r. Postanowienie o umożliwieniu Polką startowania do parlamentu zostało podtrzymane w konstytucji marcowej. Czyni nas to jednym z pierwszych krajów, w którym dokonano tak ogromnej zmiany.

Pierwsze Polki zasiadające w parlamencie.

Franciszka Wilczkowiakowa – Poseł na sejm w 1919-1922r. Upominała się o los najuboższych mieszkańców Pomorza, w

pierwszym okresie przejścia tego terytorium przez Polskę. Podkreślała nadużycia nowej administracji.

Gabriela Balicka- Iwanowska – Polska doktor botaniki. Opublikowała rozprawę o rozwoju woreczka zalążkowego u zrostopłatkowych. Mandat poselski sprawowała w latach 1919–1935, pracowała w Komisjach Konstytucyjnej i Oświatowej.

Jadwiga Dziubińska - posłanka na Sejm Ustawodawczy w 1919–1922r.

Stworzyła i propagowała nowatorskie programy pedagogiczne. Popierała wspieranie dokształcania młodzieży wiejskiej.

Irena Kosmowska – Mandat pełniła do 1930r. Podczas drugiej wojny światowej uczestniczyła w działaniach podziemnego ruchu ludowego. Została aresztowana w 1942r. przez gestapo. Wieziona najpierw na Pawiaku, później w Berlinie, zmarła z powodu otrzymanych ran na kilka miesięcy przed bombardowaniem miasta.

Maria Moczydłowska – Jako posłanka działała na rzecz prohibicji, 20 kwietnia 1920 roku podczas głosowania do zatwierdzenia jej projektu na rzecz prohibicji zabrakło jednego głosu.

Zofia Moraczewska - W czasie II wojny światowej była członkinią Rady Nadzorczej Spółdzielni Spożywców "Społem" w Sulejówku i organizowała Komitet Obywatelski pomocy ofiarom wojny.

Zofia Sokolnicka – Opracowywała ponad 200 ustaw, 19 razy występowała na forum, przedstawiła 14 interpelacji i 12 wniosków. Była autorką książki „O pracy tajnej Towarzystwa Tomasza Zana pod jarzmem pruskim. Kilka wspomnień” (1921).

Początki dla kobiet w życiu społecznym i politycznym były trudne. Spotykały się często z lekceważącym stosunkiem i brakiem

zrozumienia dla ich roli. Nie powinno nas dziwić uznanie, jakim obdarzone są pierwsze kobiety mające odwagę zasiadać w polskim sejmie.

Agata Szwedkiewicz IID

„Prawa” kobiet w Etiopii

Etiopia będąca krajem ubogim, nie jest z pewnością nieciekawa. Addis Abeba będąca stolicą, jak i największym miastem Etiopii – ma do zaoferowania kilka ciekawych miejsc z perspektywy baczного oka podróżnika. Ważnym tematem, którego nie można pominąć, mówiąc o Etiopii, są kobiety.

Kobiety w Etiopii mimo doskwierającej biedy czy zimna walczą o jutro. Niejednokrotnie w ich głowie pojawia się myśl, jak przeżyć kolejny dzień, co dać dzieciom do zjedzenia. Żony, matki wiodą ciężkie

życie, czasem w pojedynkę zajmując pozycję obojga rodziców. Dostarczanie wody dla rodziny czy zbieranie drewna na opał to niemal całe godziny wędrówki. Niski rozwój intelektualny, brak odpowiedniej opieki zdrowotnej – sprowadza się to do licznej umieralności kobiet na AIDS. Etiopka, jak większość muzułmanek z punktu kultury i tradycji – nie ma praw.

Podczas gdy mąż pije, kobieta musi to pokornie znosić; gdy postanawia się z nią rozwieść, cały nagromadzony przez nich dorobek ma prawo zabrać mężczyzna. Kobieta w Etiopii dźwiga brzemię na barkach, idąc przez życie samotnie.

Ciekawym plemieniem w Etiopii jest niewątpliwie plemię Mursi. Jest to jedno z bardziej wojowniczych plemion. Obie płcie malują swoje ciała gliną w celu odstraszenia wrogów, preferują skaryfikację, golenie głów. Różne ozdoby na głowach kobiet noszone są w celu zwrócenia uwagi turystów, aby Ci, robili im zdjęcia za pieniądze. Kobiety z plemienia noszą gliniane krążki w dolnej wardze. Co ciekawe, krążą słuchy, że to jest według nich dobry sposób na odstraszenie łowców niewolników. Z kolei, aby nie budzić pożądania u mężczyzn z innych plemion oszpecają się poprzez wybicie dwóch dolnych zębów i włożeniu krążka. Jednakże jest to również wyznacznik mody. Im większy krążek ma kobieta, tym bardziej atrakcyjna jest w oczach plemienia i tym więcej krów jest w stanie oddać jej rodzinie mężczyzna, który chce się z nią ożenić.

Na zdjęciu: kobiety z plemienia Himba. Od prawej: dziewczyna z fryzurą zakrywającą twarz oznacza, że jest za młoda, aby wyjść za mąż. Następna mająca fryzurę bez ozdób to ta już jest gotowa do zamążpójścia. Ostatnia kobieta ma ozdobę we włosach, która oznacza, że jest zamężna.

Sara Jachowicz, IID

Źródła:

<https://pl.wikipedia.org/wiki/Himba>
[afryka/etiopa-02.html](https://pl.wikipedia.org/wiki/Himba)

<http://animatorka.home.pl/strona/kosciol->

[http://wiadomosci.wp.pl/gid,14562849,gpage,5,img,14563013,kat,355,title,6-](http://wiadomosci.wp.pl/gid,14562849,gpage,5,img,14563013,kat,355,title,6-kontynentow-60-krajow-w-20-lat,galeria.html?ticaid=118add)
[kontynentow-60-krajow-w-20-lat,galeria.html?ticaid=118add](http://wiadomosci.wp.pl/gid,14562849,gpage,5,img,14563013,kat,355,title,6-kontynentow-60-krajow-w-20-lat,galeria.html?ticaid=118add)

Olga Rudnicka - „Natalii 5”

Pięć kobiet, pięć motywów, jeden spadek.

Policja otrzymuje tajemnicze zgłoszenie o samobójstwie. Zamknięty od środka pokój. Martwy mężczyzna. Broń, na której znajdują się wyłącznie odciski palców ofiary. Jednak zdaniem przybyłego na miejsce komisarza Potockiego nie mogło to być samobójstwo. Ślady zdają się wykluczać również morderstwo. Zagadkowa śmierć jest jednak dopiero początkiem niezwykłych zdarzeń...

W gabinecie notariusza spotyka się pięć kobiet o tym samym imieniu i nazwisku.

Każda z nich rości sobie prawo do spadku.

Każda z nich miała też powód, by zabić. Każda będzie robić wszystko, by odzyskać zaginiony spadek...

Zabawna książka o perypetiach pięciu siostr o tym samym imieniu i nazwisku, z wątkiem kryminalnym w tle. Postacie siostr są wyraziście naszkicowane, z charakterem i pomysłami, toteż pomimo sporej objętości książka nie nuży. Lekkość fabuły, absurdałne sytuacje, a czasem nieprawdopodobna naiwność bohaterek mogą niektórych razić. Trzeba jednak pamiętać, że nie jest to książka o „prawdziwym” życiu, nie ma morału, ani z założenia nie porusza tak, że człowiek o niczym innym nie myśli. Ma jednak w sobie to „coś”, taki humor, który gwarantuje, że czytając śmiejemy się sami do siebie.

Weronika Zieleniewicz,
IIA

Aforyzmy o kobietach

- "Kobieta nigdy nie wie czego chce, ale nie spocznie, dopóki celu nie osiągnie."
- "Prawdziwa miłość w kobiecie nigdy nie oczekuje równej zapłaty za to, co daje, ani szczęścia równego temu, jakie chce sprawić"
- "Chociaż kobiety dużo mówią, to mimo wszystko, rzeczy najważniejsze przemilczają"
- "Nie mów kobiecie, że jest piękna, powiedz jej, że nie ma takiej drugiej jak ona, a otworzą się przed tobą wszystkie drzwi"
- "Kobieta w połowie jest małą prawdą, a w połowie małym kłamstwem, a w całości wielką niewiadomą"

- "Mężczyźni budują domy, ale to kobiety je tworzą"
- "Piękna kobieta podoba się oczom, dobra kobieta – sercu. qPierwsza jest klejnotem, druga skarbem"

Joanna Górniewicz IID

Źródła:

www.zbaszyn.com
www.tojakobieta.plus

www.tojakobieta.pl
www.aforyzmy.com

Kilka ciekawostek o kobietach

Podobno nie ma takiego faceta, który zrozumiałby kobietę. Nie da się ukryć, że charakter "płci pięknej" może być skomplikowany. W waszym dniu chciałbym pokazać wam kilka ciekawostek, które mogą być dla wielu zaskakujące.

- Kobiety mówią około 7 000 słów dziennie. Mężczyźni – tylko 2 000.
 - Kobieta uśmiecha się w ciągu dnia średnio 62 razy. Mężczyzna zaledwie 8 razy.
 - Każdy człowiek ma w siatkówce trzy rodzaje czopków, które reagują na światło z innego zakresu barw.
- Jednak niewielki odsetek kobiet, na skutek rzadkiej mutacji genetycznej, posiada w siatkówce czwarty czopek, który umożliwia zobaczenie milionów dodatkowych kolorów.
- Średnia liczba rzeczy znajdująca się w łazience u typowej kobiety, to około 50 pozycji, przy czym Facet z pośród nich, jest w stanie wymienić lub rozróżnić tylko ponad 20. Sam natomiast na dwóch rękach zliczy wszystko, czego potrzebuje w łazience.

Jędrzej Horbacz, IC

Źródła: <https://www.aaas.org/news/exploring-behavior-research-gender-differences>
<http://www.menshealth.com/sex-women/understanding-female-behavior>
<https://www.psychologytoday.com/blog/insight-therapy/201308/what-do-women-really-want>

Redakcja „A CAPITO”

Adres – ul. Mickiewicza 32, 76-200 Słupsk

Redaktor naczelny – Julia Skołysz

Zastępca redaktora naczelnego – Natalia Kempa

Redaktorzy współtworzący wydanie: Joanna Górniewicz, Maria Szramiak, Sara Jachowicz, Jędrzej Horbach, Oskar Łazarek, Aleksandra Orlicka, Jan Lubarski, Agata Szwedkowicz, Michał Polechoński, Karol Krupiniewicz, Weronika Zieleniewicz, Izabela Lulińska, Daria Krętkowska, Kinga Kowalik, Aleksandra Smolak, Filip Buka, Grzegorz Boroszeko

Opiekun merytoryczny – mgr Iwona Płóciennik

Kontakt – gazetaszkolna@poczta.onet.pl

Rys. – Filip Buka, IIB